

nævnte Arbeidsinspektører. Jeg vil ikke negte, at det kan være tvivlsomt, hvorvidt dette ogsaa er rigtig; thi det er dog aabenbart, at disse Arbeidsinspektører, som vælges gennem et andet Ministerium end det, som den høitærede Justitsminister har under sig, idet de udnævnes af Justitsministerens Bærtskælle, Indenrigsministeren, have en anden Opgave end denne, hvor det for Ministeriets Bedkommende gjælder om et teknisk Tilfyn for at varetage Menneskers Vel og Vel ved at agte paa disse Dampfjedler. Det er dog ikke sagt, at disse Mænd ville kunne løse den Opgave, som her er stillet. Dette skal jeg dog nu ikke drifte mig til at afgjøre, men jeg vil kun fremhæve, at der er indkommet noget Nytt i disse Bestemmelser, selv efter at de have passeret Ministeriet for tredje Gang. Lad mig i al Korthed minde om den Skæbne, som dette aldeles upolitiske Lovforslag har været underkastet. Den høitærede Minister har, saa vidt man kan skjønne af det Forslag, der første Gang blev forelagt i næstforrige Samling, væsentlig søgt teknisk Veiledning fra deres Side, som have den Opgave at føre Tilfyn med det, som det nu foreliggende Lovforslag vedrører, nemlig Dampfjedler paa Landjorden. Der var i dette Forslag en bestemt Afvigelse fra Reglerne i en tidligere Lov, som vedtoges i en af de første Samlinger, Rigsdagen holdt, idet Tilfynet med de saakaldte Dampasfagerfartøier var stillet hen som noget Underordnet, og dette viser netop, at Synet paa det hele Lovemne var fra Ministerens Side taget altfor meget fra Landjorden. Man kunde nu ganske vist ikke vente, at navnlig den høitærede Justitsminister skulde være særlig søyndig eller særlig sødygtig, uagtet han i sin Tid havde været Justitiarius i eller rettere Formand for Søs- og Handelsretten, men det viser kun, hvorledes det forskjellige Stade fremkaber et forskjelligt Syn paa Tingene, idet det vigtigste Lovemne, som sagt, var henstillet som det Underordnede, medens det mindre vigtige Lovemne fra Justitsministeriets Stade kom til at se ud som det Overveiende. Det er nu klart, at Justitsministeriet vil faae til sin Raadighed det aldeles nødvendige Tilfyn med de Dampfjedler paa Land, som findes i Lokomotiver, og at det derved kan vaage over den forholdsvis større Del af Mennesker, som betros til disse Dampfjedler, medens Tilfynet med de andre Dampfjedler paa Land i langt ringere Grad vil afsætte et større Antal Medborgeres Liv og Lemmer for Fare. Derimod vil den stigende Dampfart tilføje kræve et meget skarper Tilfyn, og der er desuden ved Søarten saa mange Hensyn at tage, at Hensynet til Dampfjedlerne egentlig talt bliver noget mere underordnet. Der kunde nu være Spørgsmaal om — dette henhører ganske vist ikke under den foreliggende Lov, men det maa dog være mig tilladt at berøre det — hvorvidt ikke de Betragtninger, der i andre Lande ere gjorte gjældende

for at firkre Jolt, der overgive sig til Skibe, ogsaa burde gjøres gjældende hos os, saaledes at man ikke udelukkende tog Hensyn til Dampfartøier. Smidlertid er nu Ministeriet, efter at Sagen havde passeret det andet Thing, tildels uden synderlige Ændringer, og efter at den i dette Thing var bleven overgivet til Udvalg, gaaet ind paa at hævde den Grundætning, som Udvalgene her gjentagne Gange have gjort gjældende, og den Afstillelse af Emnerne, som sagtyndige Medlemmer af Udvalgene med meget stor Enstemmighed fandt rigtig, er nu ogsaa foreslaaet fra Ministeriets Side. Det maa dog ved denne Leilighed være mig tilladt at gjøre gjældende, at man ikke her med Rette kan paastaa, at en saadan Fremgangsmaade fra Ministeriets Side er et Vidnesbyrd om Smødekommen. Ivertimod tror jeg ved denne Leilighed dristig at kunne hævde, at den Lovgivning, som nu her stunder til Ende, er et fuldstændigt Vidnesbyrd om, at den lovgivende Forsamling er i sin gode Ret, naar den underkaster de fra Regeringen kommende Lovarbejder en meget nøie Prøvelse, og at den i dette Tilfælde vistnok overfor Alle, der skulle bruge disse Lovforskrifter, har forberedt Lovarbejder, der i ganske anden Grad end det oprindelige, ville tilfredsstille det Diemed, hvori de skulle gives. — Kun en enkelt Bemærkning skal jeg endnu gjøre, og den angaar en Mand, som ikke længere er Medlem af dette Thing, saaledes at jeg altsaa tør nævne ham ved Navn. I Dvrigt vedrører den nærmest det næste Forslag paa Dagsordenen, men da jeg antager, at der ikke vil blive talt videre derom, skal jeg allerede nu fremsætte den. Jeg skal da minde om, at Kommandør Schønheyder, der var Formand i det vedkommende Udvalg, var af den Mening, at der burde træffes meget nøie Bestemmelser angaaende det Antal Baade, som skulde svare til de forskjellige Skibes Drægtighed, og vi Andre i Udvalget maatte høre os for denne Paastand fra en Mand, der maatte anses for at være særlig inde i slige Forhold. Hans Forslag, som stemmede med Bestemmelser i den Retning i andre Lande, mødte fra Begyndelsen afgjort Modstand fra Justitsministeriets Side, men efterat hele Udvalget enstemmig var blevet enigt om at optage en saadan Bestemmelse — og det var navnlig paa dens Indtættelse i Loven, at denne strandede for et Par Aar siden —, viste Ministeriet, at der dog maatte være Noget i denne Bestemmelse, idet den blev optagen i det Lovudkast, der blev forelagt i forrige Samling. At den ikke sidste Gang af Udvalget blev optagen i Loven, efterat den nævnte Mand var udtraadt af Thinget, hidrører fra, at de fleste Medlemmer af Udvalget ikke drifkede sig til at paalægge vore Skibsrederne saa store Byrder, idet man ikke uden Nødvendighed vilde lægge Hindringer i Veien for dem, der søge at indlade sig paa det under Omstændigheder som de nuværende, da Damparten synes at skulle gaa over i et en-